



RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

REDAKČNÍ RADA PRAVOJE DELO A SHTEKEL proti UKRAJINĚ

(stížnost č. 33014/05)

ROZSUDEK
[Výňatky]

ŠTRASBURK

5. května 2011

Tento rozsudek je konečný, ale může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém a francouzském znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Redakční rada Pravoje Delo a Shtekel proti Ukrajině,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce) zasedající v senátu ve složení:

Dean Spielmann, *předseda*,

Elisabet Fura,

Karel Jungwiert,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Ann Power,

Ganna Yudkivska, *soudci*

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po neveřejném jednání dne 5. dubna 2011, vynesl následující rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ÚVOD

1. Případ vznikl na základě stížnosti (č. 33014/05) proti Ukrajině podané k Soudu podle článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) redakcí novin *Pravoje Delo* (dále jen „první stěžovatel“) a ukrajinským státním příslušníkem panem Leonidem Isaakovičem Shtekelem (dále jen „druhý stěžovatel“) dne 22. srpna 2005.

(...)

SKUTKOVÝ STAV**I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI**

2. Prvním stěžovatelem je redakce novin *Pravoje Delo*, které byly oficiálně zaregistrovány v Oděse v květnu 2000. Druhým stěžovatelem je šéfredaktor novin *Pravoje Delo*. Žije v Oděse.

3. V rozhodné době byly noviny *Pravoje Delo* místními novinami, které vycházely třikrát týdně v nákladu 3 000 výtisků. Zveřejňovaly zprávy a materiály o politických a sociálních otázkách na Ukrajině, zejména v Oděské oblasti. Kvůli nedostatku finančních prostředků noviny často přetiskovaly články a další materiály získané z různých veřejných zdrojů, včetně internetu.

4. Dne 19. září 2003 noviny *Pravoje Delo* zveřejnily anonymní dopis, údajně napsaný pracovníkem Bezpečnostní služby Ukrajiny, který kolegyně druhého stěžovatele, paní I., stáhla ze zpravodajského webu. Dopis obsahoval obvinění, že se vedoucí pracovníci Oděského oblastního oddělení Bezpečnostní služby podíleli na nezákonné a korupční činnosti, a zejména že měli vazby na členy organizovaných zločineckých skupin. Jeden z odstavců dopisu zněl takto:

„... Zástupce vedoucího [Oděského oblastního oddělení Bezpečnostní služby] [I. T.], blízký přítel a asistent vedoucího oddělení, pana P., navázal „obchodní“ kontakty s [organizovanou zločineckou skupinou] [A. A.] ... Člen [organizované zločinecké skupiny], G. T., agent skupiny [A. A.], který má na starosti hlavní oblasti činnosti gangu, [je] koordinátorem a sponzorem vražd, schází se s [I. T.] a řeší finanční otázky pro vedoucí pracovníky oddělení [Bezpečnostní služby] v Oděské oblasti...“

5. Po tomto dopise následovaly tyto komentáře, které jménem redakční rady připravila paní I.:

„Při zveřejnění tohoto dopisu bez vědomí a souhlasu šéfredaktora chápu, že mohu mít nejen problémy... ale mohu také způsobit problémy novinám. Protože pokud je tento dopis [dezinformací], pak [médiu], ve kterých se objevuje, mohou být ohrožena. Na druhou stranu, pokud je tento dopis pravý, pak jeho autor čelí vyššímu riziku. Kromě toho, vzhledem k tomu, že tento *anonymní dopis* již byl zveřejněn na oděských webových stránkách Vlasti.net (na které odkazujeme v souladu s jejich požadavkem), máme Boží požehnání [k jeho zveřejnění]. Vycházíme z toho, že v souladu se zákonem o demokratické občanské kontrole vojenských organizací a orgánů činných v trestním řízení provádíme občanskou kontrolu a podle § 29 tohoto zákona bychom rádi od příslušných orgánů obdrželi otevřené informace týkající se skutečností popsanych v tomto dopise. Kromě toho je třeba poznamenat, že oddělení [Bezpečnostní služby] v Oděské oblasti nereagovalo na obdobné zveřejnění v [novinách] *Top Secret* ... Připomínám, že noviny [*Pravoje Delo*] ... jsou otevřeny dopisům s reakcemi a připomínkám všech dotčených stran.“

6. V říjnu 2003 se G. T., který v té době žil v Oděse a byl předsedou Ukrajinské národní federace thajského boxu, podal u Prymorského okresního soudu v Oděse žalobu proti stěžovatelům za pomluvu. G. T. tvrdil, že se ho týkaly informace uvedené ve vydání novin *Pravoje Delo* ze dne 19. září 2003, které byly nepravdivé a poškodily jeho důstojnost a dobrou pověst. Požádal soud, aby stěžovatelům uložil text odvolat a zveřejnit omluvu a zaplatit mu náhradu nemajetkové újmy ve výši 200 000 ukrajinských hřiven (UAH)¹.

7. Stěžovatelé před soudem nejprve tvrdili, že neodpovídají za správnost informací obsažených v jimi zveřejněném materiálu, neboť reprodukovali materiál zveřejněný jinde bez jakýchkoli úprav. Zveřejněný text obsahoval odkaz na zdroj materiálu a byl opatřen komentářem, který vysvětloval postoj redakce k materiálu a vyzýval dotčené osoby a orgány k vyjádření. Stěžovatelé rovněž uvedli, že pokud by soud přiznal G. T. požadovanou částku odškodnění, noviny by se dostaly do platební neschopnosti a musely by ukončit činnost.

8. Následně při jednání dne 24. dubna 2004 druhý stěžovatel uvedl, že článek se netýkal žalobce a že jeho znění nutně neprokazuje, že se jednalo o konkrétního „G. T.“.

9. Dne 7. května 2004 soud rozhodl v neprospěch stěžovatelů. Konstatoval, že předmětné informace se skutečně týkaly žalobce, který byl veřejně činnou osobou zapojenou do veřejných aktivit v Oděské oblasti a reprezentoval Ukrajinu na sportovních akcích v zahraničí jako prezident Ukrajinské národní federace thajského boxu. V této souvislosti soud poznamenal, že stěžovatelé tuto skutečnost ve svých původních podáních nezpochybnili a že zveřejněný text se týkal činnosti bezpečnostní služby v Oděské oblasti. Soud dále rozhodl, že obsah je urážlivý a že stěžovatelé neprokázali, že je pravdivý. Neshledal žádné důvody pro zproštění občanskoprávní odpovědnosti stěžovatelů podle § 42 tiskového zákona, neboť internetové stránky, na které odkazovali, nebyly tiskovinou registrovanou podle § 32 tiskového zákona.

10. Soud nařídil prvnímu stěžovateli zveřejnit odvolání následujícího obsahu zveřejněného textu:

„... Člen [organizované zločinecké skupiny] G. T., agent skupiny [A. A.], který má na starosti hlavní oblasti činnosti gangu, [je] koordinátorem a sponzorem vražd, schází se s [I. T.] a řeší finanční otázky pro vedoucí pracovníky oddělení [Bezpečnostní služby] v Oděské oblasti...“

11. Soud dále nařídil druhému stěžovateli zveřejnit v novinách oficiální omluvu.

12. Při určování výše odškodnění, které má být žalobci vyplaceno, vzal soud v úvahu jeho vyjádření a informace týkající se finanční situace novin. Poznamenal, že hrubý roční příjem novin činí přibližně 22 000 UAH², a shledal přiměřeným uložit stěžovatelům, aby

¹ Přibližně 33 060 €.

² Přibližně 3 511 €.

společně zaplatili panu G. T. 15 000 UAH³ za nemajetkovou újmu. Stěžovatelům bylo rovněž uloženo zaplatit do státního rozpočtu 750 UAH⁴ na soudních poplatcích.

13. Stěžovatelé se odvolali. Trvali na svých tvrzeních, která učinili před soudem prvního stupně, a dále namítali, že redakce nebyla registrována jako právnická osoba podle příslušných předpisů o registraci sdělovacích prostředků a že druhý stěžovatel nebyl jmenován šéfredaktorem v souladu se zákonem. Proto se podle jejich názoru nemohli účastnit řízení.

14. Stěžovatelé dále namítali, že uplatnění jejich občanskoprávní odpovědnosti je v rozporu s § 41 tiskového zákona a § 17 zákona o státní podpoře hromadných sdělovacích prostředků a sociální ochraně novinářů, a uvedli, že neměli v úmyslu pomluvit pan G. T. a že zveřejněním materiálu chtěli podpořit veřejnou diskusi o otázkách, které byly v tomto materiálu nastoleny a které byly předmětem významného veřejného zájmu. Podle nich bylo jejich povinností tento materiál šířit a veřejnost měla právo jej obdržet.

15. Druhý stěžovatel rovněž uvedl, že nedal souhlas ke zveřejnění sporného materiálu a že právní předpisy nestanoví povinnost omluvy jako sankci za pomluvu.

16. Dne 14. září 2004 Oděský oblastní odvolací soud a dne 24. února 2005 nejvyšší soud zamítly odvolání stěžovatelů a potvrdily rozsudek soudu prvního stupně.

17. Dne 3. července 2006 uzavřeli stěžovatelé a G. T. dohodu o smírném vyrovnaní, podle níž se G. T. vzdal nároku na náhradu škody přiznané rozsudkem ze dne 7. května 2004. Stěžovatelé se zavázali uhradit veškeré náklady a výdaje spojené se soudním řízením a na žádost G. T. zveřejnit v novinách *Pravoje Delo* propagační a informační materiály, jejichž rozsah byl omezen výší odškodnění podle rozsudku.

18. V roce 2008 stěžovatelé přestali noviny *Pravoje Delo* vydávat.

(...)

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 10 ÚMLUVY

19. Stěžovatelé namítali, že bylo porušeno jejich právo na svobodu projevu tím, že soudy vyhověly žalobě G. T. týkající se obsahu zveřejněného v novinách *Pravoje Delo* dne 19. září 2003. Uvedli, že zásah nebyl ani v souladu se zákonem, ani nezbytný v demokratické společnosti.

(...)

B. Odůvodněnost

1. Tvrzení účastníků řízení

a) Stěžovatelé

20. Stěžovatelé tvrdili, že vnitrostátní právní předpisy týkající se odpovědnosti tisku za pomluvu nejsou jasné a předvídatelné a že vnitrostátní soudy nerespektovaly příslušné zákonné záruky proti trestání neověřených výroků učiněných novináři. Tvrdili, že soudy nevzaly v úvahu, že nešířili informace o G. T., že druhý stěžovatel nedal souhlas k uveřejnění

³ Přibližně 2 394 €.

⁴ Přibližně 120 €.

materiálu, že se od zveřejněného textu dostatečně distancovali a že G. T. nevyužil možnosti požádat redakci o odvolání tvrzení před podáním žaloby za pomluvu u soudu.

21. Druhý stěžovatel rovněž tvrdil, že ukrajinské právo nestanoví povinnost omluvy jako sankci za pomluvu.

22. Stěžovatelé dále uvedli, že materiál, který již byl předtím zveřejněn na internetu, šířili s cílem podpořit další diskusi o důležitých politických otázkách, které byly v materiálu nastoleny. Uvedli, že částka, kterou museli zaplatit, byla vzhledem k ročním příjmům novin příliš vysoká a neúměrně je zatížila. V této souvislosti uvedli, že museli ukončit vydávání novin *Pravoje Delo*.

b) Vláda

23. Vláda tvrdila, že zásah do práva stěžovatelů na svobodu projevu byl zákonný, neboť byl založen na jasných, dostupných a předvídatelných ustanoveních vnitrostátního práva, konkrétně na § 7 občanského zákoníku z roku 1963, § 47 zákona o informacích ze dne 2. října 1992 a § 1, 32 a 42 zákona o hromadných sdělovacích prostředcích (tiskový zákon) ze dne 16. listopadu 1992, jak je uplatnily vnitrostátní soudy ve věci stěžovatelů.

24. Vláda dále uvedla, že cílem zásahu byla ochrana cti, důstojnosti a obchodní pověsti soukromé osoby, jejíž práva byla dotčenou publikací poškozena. Podle nich se jednalo o legitimní cíl ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy, což stěžovatelé nepopírají.

25. Vláda tvrdila, že zveřejněný text obsahoval závažná skutková tvrzení namířená proti významné veřejné osobnosti, která se zasloužila o rozvoj sportu na Ukrajině. Stěžovatelé [pravdivost] těchto tvrzení neprokázali. Skutečnost, že jen přetiskli materiál získaný z internetových stránek, je této povinnosti nezbavila, neboť právní status informací získaných z internetu nebyl podle vnitrostátního práva stanoven. Vláda proto uvedla, že zásah byl v tomto případě nezbytný.

26. Dále uvedli, že stěžovatelé nebyli ve skutečnosti povinni zaplatit žalobci soudem přiznané odškodnění, neboť věc vyřešili smírem ve fázi výkonu rozsudku ze dne 7. května 2004. Podle vlády stěžovatelé neprokázali, že přestali vydávat své noviny z důvodu předmětného zásahu.

27. S odvoláním na rozhodnutí Soudu o přijatelnosti ve věci *Vitrenko a ostatní proti Ukrajině* (č. 23510/02, rozhodnutí ze dne 16. prosince 2008) vláda tvrdila, že soudní příkaz k omluvě nebyl v rozporu se zásadami zakotvenými v článku 10 Úmluvy.

28. Na základě výše uvedených důvodů vláda uvedla, že dotčený zásah nebyl nepřiměřený.

2. Hodnocení Soudu

a) Zda došlo k zásahu do práva na svobodu projevu

29. Soud podotýká, že sporný zveřejněný text obsahoval pomlouvačná skutková tvrzení. Podle zjištění civilních soudů bylo konstatováno, že veřejná osoba, prezident Ukrajinské národní federace thajského boxu, byl členem organizované zločinecké skupiny a „koordinátorem a sponzorem vražd“. Stěžovatelům se nepodařilo prokázat, že tato tvrzení byla pravdivá, a soudy jim nařídily zveřejnit odvolání textu a omluvu a nahradit dotčené osobě majetkovou újmu, která jí vznikla v důsledku zveřejnění textu.

30. Soud se domnívá, že rozhodnutí soudů představovala zásah do práva stěžovatelů na svobodu projevu.

31. Soud opakuje, že jeho úkolem při výkonu své funkce dohledu podle článku 10 Úmluvy je posoudit zásah, na který je podána stížnost, ve světle celého případu a zejména určit, zda důvody, které vnitrostátní orgány uvedly k jeho ospravedlnění, jsou relevantní a

dostatečné (viz, mezi mnoha jinými zdroji, *Fressoz a Roire proti Francii*, č. 29183/95, rozsudek velkého senátu ze dne 21. ledna 1999, § 45). To s sebou nevyhnutelně nese přezkum rozhodnutí přijatých soudy na vnitrostátní úrovni, a to bez ohledu na to, zda byly vzneseny stížnosti týkající se dodržování procesních záruk vnitrostátními soudy podle článku 6 Úmluvy. Soud proto odmítá námitku vlády týkající se postavení stěžovatelů jako obětí.

32. Soud nyní přezkoumá, zda byl zásah ospravedlněný podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

b) Zda byl zásah stanoven zákonem

33. Soud poznamenává, že prvním a nejdůležitějším požadavkem článku 10 Úmluvy je, aby jakýkoli zásah orgánu veřejné moci do výkonu svobody projevu byl zákonný: první věta druhého odstavce v podstatě předpokládá, že jakékoli omezení projevu musí být „stanoveno zákonem“. Aby byl tento požadavek splněn, nemusí mít zásah pouze základ ve vnitrostátním právu. Samotný zákon musí odpovídat určitým požadavkům „kvality“. Zejména nelze normu považovat za „zákon“, pokud není formulována dostatečně přesně, aby umožnila občanovi řídit své chování: občan musí být schopen – v případě potřeby s vhodnou radou – předvídat v míře přiměřené okolnostem důsledky, které může dané jednání vyvolat (viz například *Lindon, Otchakovsky-Laurens a July proti Francii*, č. 21279/02 a 36448/02, rozsudek velkého senátu ze dne 22. října 2007, § 41).

34. Stupeň přesnosti závisí do značné míry na obsahu dotčeného právního rámce, oblasti, na kterou se má vztahovat, a na počtu a postavení těch, jimž je určen (viz *Groppera Radio AG a ostatní proti Švýcarsku*, č. 10890/84, rozsudek pléna ze dne 28. března 1990, § 68). Pojem předvídatelnosti se vztahuje nejen na jednání, jehož důsledky by měl být stěžovatel schopen rozumně předvídat, ale také na „formality, podmínky, omezení nebo sankce“, které mohou být s takovým jednáním spojeny, pokud se zjistí, že je v rozporu s vnitrostátními právními předpisy (viz *mutatis mutandis Kafkaris proti Kypru*, č. 21906/04, rozsudek velkého senátu ze dne 12. února 2008, § 140).

35. Pokud jde o okolnosti projednávaného případu, Soud konstatuje, že tvrzení stěžovatelů týkající se otázky zákonnosti zásahu se v zásadě týkají dvou konkrétních otázek, a to údajné nejasnosti a nepředvídatelnosti příslušných právních ustanovení týkajících se zvláštních záruk novinářů a údajné neexistence právního základu pro povinnost omluvy v případě pomluvy.

i) Opatření stanovená ukrajinským právem v případech pomluvy

36. K posledně uvedené otázce Soud poznamenává, že ukrajinské právo stanoví, že v případě pomluvy mají poškozené strany právo požadovat odvolání nepravdivých a pomlouvačných výroků a náhradu škody. V případě stěžovatelů byla uplatněna obě opatření. Kromě těchto opatření však soudy druhému stěžovateli nařídily, aby v novinách zveřejnil oficiální omluvu. Soud konstatuje, že takové opatření nebylo ve vnitrostátním právu výslovně stanoveno.

37. Soud se již podobnou situací zabýval v jednom případě proti Rusku. V onom případě byl ochoten připustit, že výklad pojmů odvolání tvrzení nebo nápravy podle příslušných právních předpisů vnitrostátními soudy, který případně zahrnoval i omluvu, nebyl takový, aby činil napadený zásah nezákonným ve smyslu Úmluvy (viz *Kazakov proti Rusku*, č. 1758/02, rozsudek ze dne 18. prosince 2008, § 24).

38. Na rozdíl od výše uvedeného případu však tento případ neobsahuje žádný důkaz nebo alespoň přesvědčivý argument o tom, že by ukrajinské soudy měly tendenci vykládat právní ustanovení týkající se opatření použitelných v případech pomluvy takto široce nebo že by to byl jejich obecný přístup v takových případech.

39. Soud dále podotýká, že navzdory konkrétním a relevantním stížnostem druhého stěžovatele v této souvislosti vnitrostátní soudy neposkytly žádné vysvětlení zjevného

odchýlení se od příslušných vnitrostátních pravidel (viz § 17 výše). Ani předložená tvrzení vlády v tomto ohledu tuto otázku neobjasnila.

40. Jak vyplývá z relevantní vnitrostátní soudní praxe, která však následovala po předmětných událostech, uložení povinnosti omluvit se v případech pomluvy může být v rozporu s ústavní zárukou svobody projevu (...).

41. Za těchto okolností Soud konstatuje, že příkaz soudu druhému stěžovateli, aby se omluvil, nebyl stanoven zákonem, a proto došlo v tomto ohledu k porušení článku 10 Úmluvy.

ii) Zvláštní záruky novinářů v ukrajinském právu

42. Soud podotýká, že předmětný zveřejněný text byl doslovnou reprodukcí materiálu staženého z veřejně přístupných internetových novin. Obsahoval odkaz na zdroj materiálu a komentáře redakční rady, v nichž se rada od obsahu materiálu formálně distancovala.

43. Ukrajinské právo – konkrétně tiskový zákon – vyjímá novináře z občanskoprávní odpovědnosti za doslovnou reprodukci materiálů zveřejněných v tisku (...). Soud poznamenává, že toto ustanovení obecně odpovídá jeho přístupu ke svobodě novinářů šířit prohlášení jiných osob (viz například *Jersild proti Dánsku*, č. 15890/89, rozsudek velkého senátu ze dne 23. září 1994, § 35 a *Thoma proti Lucembursku*, č. 38432/97, rozsudek ze dne 29. března 2001, § 62).

44. Podle vnitrostátních soudů však novináři, kteří přetiskují materiály z internetových zdrojů neregistrovaných podle tiskového zákona, žádnou takovou imunitu nemají. V této souvislosti Soud poznamenává, že neexistovala žádná vnitrostátní právní úprava státní registrace internetových médií a že podle vlády tiskový zákon a další normativní právní akty upravující vztahy s médii na Ukrajině neobsahovaly žádná ustanovení o postavení internetových médií nebo o využívání informací získaných z internetu.

45. Je pravda, že internet je informačním a komunikačním nástrojem, který se od tištěných médií liší, zejména pokud jde o schopnost uchovávat a přenášet informace. Elektronická síť, která slouží miliardám uživatelů po celém světě, nepodléhá a potenciálně nikdy nebude podléhat stejným předpisům a kontrole. Riziko újmy, kterou obsah a komunikace na internetu představují pro výkon a užívání lidských práv a svobod, zejména práva na respektování soukromého života, je jistě vyšší než riziko, které představuje tisk. Proto se mohou zásady pro reprodukci materiálů z tištěných médií a internetu lišit. Ty je nepochybně třeba přizpůsobit specifickým vlastnostem této technologie, aby byla zajištěna ochrana a podpora dotčených práv a svobod.

46. Nicméně s ohledem na roli, kterou internet hraje v kontextu profesionální mediální činnosti (...), a jeho význam pro výkon práva na svobodu projevu obecně (viz *Times Newspapers Ltd. proti Spojenému království* (č. 1 a 2), č. 3002/03 a 23676/03, rozsudky ze dne 10. března 2009, § 27), se Soud domnívá, že neexistence dostatečného právního rámce na vnitrostátní úrovni, který by novinářům umožňoval využívat informace získané z internetu bez obav z postihu, vážně brání výkonu zásadní funkce tisku jako „hlídacího psa“ (viz *mutatis mutandis Observer a Guardian proti Spojenému království*, č. 13585/88, rozsudek pléna ze dne 26. listopadu 1991, § 59). Podle názoru Soudu může úplné vyloučení takových informací z oblasti působnosti legislativních záruk svobody novinářů samo o sobě vést k neoprávněnému zásahu do svobody tisku podle článku 10 Úmluvy.

47. Soud dále podotýká, že podle ukrajinského práva nelze po novinářích požadovat náhradu škody v případě pomluvy, pokud nepravdivé informace nešířili úmyslně, jednali v dobré víře a informace ověřili, nebo pokud poškozená strana nevyužila dostupných možností k urovnání sporu předtím, než se obrátila na soud (...). Ve vnitrostátním řízení se stěžovatelé výslovně dovolávali obhajoby z titulu relativní imunity podle příslušného právního předpisu. Argumentovali zejména tím, že zveřejněním předmětného materiálu nejednali se zlým

úmyslem hanobit žalobce a že veřejnost měla zájem na tom, aby tyto informace obdržela. Kromě toho tvrdili, že přetištěním materiálu, který byl již předtím zveřejněn na internetu, chtěli podpořit debatu a diskusi o politických otázkách, které jsou ve významném veřejném zájmu. Tvrdili také, že žalobce nepodnikl žádné kroky k urovnání sporu, přestože v témže zveřejněném textu vyzvali všechny dotčené osoby, aby se vyjádřily. Tuto jejich obhajobu však soudy zcela ignorovaly.

48. Soud proto konstatuje, že vzhledem k tomu, že ve vnitrostátním právu neexistují dostatečné záruky pro novináře využívající informace získané z internetu, nemohli stěžovatelé v odpovídající míře předvídat důsledky, které by napadené zveřejnění textu mohlo mít. To umožňuje Soudu dospět k závěru, že požadavek zákonnosti obsažený v druhém odstavci článku 10 Úmluvy nebyl splněn.

49. Za těchto okolností Soud nepovažuje za nutné zabývat se zbývajících tvrzeními stran týkajícími se tohoto ustanovení ani zkoumat přiměřenost dotčeného zásahu.

50. V tomto ohledu tedy došlo k porušení článku 10 Úmluvy.

(...)

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje* připojit k odůvodněnosti věci námitku vlády týkající se postavení oběti stěžovatelů a zamítá ji;
2. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 10 Úmluvy z důvodu příkazu vnitrostátního soudu druhému stěžovateli zveřejnit oficiální omluvu;
4. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 10 Úmluvy z důvodu potrestání stěžovatelů za zveřejnění dotčeného textu;
5. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát je povinen zaplatit druhému stěžovateli do tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci v souladu s čl. 44 odst. 2 Úmluvy, částku 6 000 EUR (šest tisíc eur) plus případnou daň, a to za nemajetkovou újmu, která bude přepočtena na národní měnu žalovaného státu podle kurzu platného ke dni vypořádání;
 - b) že od uplynutí výše uvedených tří měsíců až do vypořádání se z výše uvedené částky platí jednoduchý úrok ve výši mezní zápůjční sazby Evropské centrální banky v době prodlení zvýšené o tři procentní body.
6. *zamítá* zbývajících části stížnosti druhého stěžovatele na spravedlivé zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 5. května 2011 v souladu s čl. 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Dean Spielmann
předseda